

Một Buổi Sáng Cuối Đời Một Tàn Binh

Bao nhiêu hoa hồng nở / chỉ vì một bình minh! Bao nhiêu bướm lượn quanh / chỉ vì hoa hồng nhé...

Yêu em khôn xiết kể / hôn nhè nụ môi hồng! Em nhìn, kia, con sông / hoa trôi và nước chảy...

Từ năm em mười bảy / hoa hồng nở rưng rưng. Nhiều buổi mai nắng hồng / tô cho môi em thắm...

Biết người đi xa lắm...dấu bên kia bờ sông / mà từng Thu từng Đông / ngô đồng cứ rụng lá...

Ngô đồng buồn cũng lạ! Tại sao ngô đồng buồn? Có bao giờ nụ hôn / nở trong trời băng tuyết...

Bên kia sông biên biệt, chim sáo họp thành mây. Chim sáo, một bầy bay, mắt em đầy sương khói...

*

Nếu đừng ai có tuổi...thì chắc không ai buồn? Không ai có Quê Hương...để bài thơ nức nở!

Em làm cho anh nhớ...nhớ quá mùi khói lam / Mạ đang làm bữa cơm, Ba còn ngoài giếng tắm...

Việt Nam rồi muôn dặm! Quê Hương rồi mù khơi! Hoa hồng nở trên môi...ôi nụ cười trong ảnh!

Sáng nay trời lành lạnh, hoa hồng nở vì em, nước mắt chảy ngược lên...chắc người ta không khóc?

Làm người ta thật nhục: "Sao Mình Có Quê Hương?". Làm con gái dễ thương / chẳng một năm mười bảy?

Nụ hồng trắng mấp máy...anh tô son...cho em! Không nợ nào không duyên / không thuyền nào không bến...

Trần Vấn Lệ